

Hồi 22

Cuộc Đánh Cá Lớn

Trí Thanh trưởng lão vừa tới nơi đã lên tiếng hỏi Tuệ Quả đại sư rằng:

- Vô lượng thọ Phật đại sư cũng đến đây à. Có phải đến phó ước không?

Tuệ Quả đại sư cũng chấp tay đáp lễ và hỏi lại:

- Đạo trưởng cũng đến đây phó ước à?

Trí Thanh đạo trưởng vâng lời rồi quay lại nói với bảy người chưởng môn nọ rằng:

- Bần đạo giữa đường gặp Thư Hoa Tử chuyện trò một hồi nên tới chậm một bước khiến quý vị phải đợi chờ lâu như vậy.

Văn Tín thấy Trí Thanh đạo trưởng tới hớn hử vô cùng, vì y biết lão đạo sĩ Trí Thanh đối với vấn đề môn phái rất có thành kiến và cũng quý trọng những việc xảy ra ở trên giang hồ vả lại y là người cố chấp chứ không hiền lành như Tuệ Quả, vì vậy y một mặt chào, một mặt nói:

- Đạo trưởng tới vừa lúc quá, đạo trưởng ra chủ trì công đạo cho chúng tôi vấn đề này.

Nói tới đó không để cho người khác lên tiếng y liền kể chuyện đánh cuộc với Âu Dương Siêu như thế nào cho Trí Thanh đạo trưởng nghe và y hỏi tiếp:

- Đạo trưởng thử nghĩ xem có một môn phái nào lại không đầu óc như thế không? Và có người nào ở trong bốn phái lại không biết chưởng môn hay giáo chủ của mình không?

Trí Thanh đạo trưởng vừa vuốt râu nhìn Âu Dương Siêu vừa nói:

- Thiếu hiệp đã là người của Nhất Thống Giáo thì cứ việc nói ra có phải là đỡ nhiều chuyện không?

Lời nói của ông tuy không có ác ý, nhưng sự thật đã làm cho Âu Dương Siêu khó xử và cũng không sao gỡ mặt được và còn ngượng nghịu đáp:

- Xin đạo trưởng đừng có lý tới việc này, tại hạ nhất định không tha thứ tên họ Giả ha đâu.

- Đạo trưởng xem đây, như vậy còn công bằng gì nữa.

Âu Dương Siêu hổ thẹn quá hóa tức giận liền múa lá cờ và cây sáo ngọc giận dữ nói tiếp:

- Người đừng có nói nhiều nữa. Đêm nay người đã tự dẫn thân vào chỗ chết đó.

Nói xong, chàng xông lại định tấn công Văn Tín, nhưng Văn Tín đã lui về phía sau Trí Thanh đạo trưởng lớn tiếng nói:

- Hoàn toàn vô lý thị mạnh hiếp người, Giả Văn Tín này tuy không ra gì nhưng cửu pháp với nhất bang phải coi trọng hai chữ tín nghĩa.

Lời nói của y tuy nói với Âu Dương Siêu nhưng sự thật thì gián tiếp với Trí Thanh đạo trưởng hay rằng: Trí Thanh đạo trưởng bị y đánh lừa thật, Trí Thanh đạo trưởng vội giơ phất trần lên chống đỡ hộ, ngăn cản không cho Âu Dương Siêu tiến lên rồi nghiêm nghị nói tiếp:

- Âu Dương thiếu hiệp việc trong võ lâm cái gì cũng phải nên giữ lấy chữ tín, hai người đã đánh cuộc với nhau và đã có điều kiện, thì tất nhiên phải theo điều ước hành sự.

Âu Dương Siêu đang định nổi khùng, nhưng chàng nghĩ lại mình và hẳn không có thù hằn gì hết, chàng quay lại đáp:

- Đánh cuộc Giả Văn Tín đã thua rồi.

Hắn lại lớn tiếng đáp:

- Thiếu hiệp không nói rõ thì khi nào tôi chịu thua?

Âu Dương Siêu tức đến người run lấy bẫy lớn tiếng đáp:

- Chẳng lẽ ta là đường chủ của Nhất Thống Giáo mà lại đi giả dối hay sao?

Chàng vừa nói dứt phía đằng xa đã có người lên tiếng:

- Nói bậy nào, sao ngươi lại là người của Nhất Thống Giáo được.

Tiếng nói đó nổi lên rất đột ngột, khiến mọi người đều kinh hãi.

Âu Dương Siêu càng hổ thẹn thêm, giận dữ:

- Có giỏi thì hiện thân ra đây mà trả lời với tại hạ.

Trí Thanh đạo trưởng đã nghe ra giọng nói của ai rồi nên vừa cười vừa xen lời nói:

- Lão ăn mày họ Thư kia sao cũng theo dõi đến đây, chúng ta ở đây làm gì có cơm lạnh canh nguội để thí cho ngươi. Ngươi đến làm chi?

- Mỗ đến đây giúp vui cũng được chứ?

Y chưa nói dứt mọi người đã thấy y với Hắc Bạch Nhị Đồng và Cái Bang Bát Kiệt phi thân tới.

Thư Kính Nghiêu vừa tới nơi đã nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Người này lạ thật có sẵn Ngũ Kỳ minh chủ quang minh chính đại như thế mà không làm, khiến Ngũ Đại kỳ chủ đi khắp nơi tìm người mà người lại ở đây tự nhận làm đường chủ của Nhất Thống Giáo. Người không chịu làm đầu gà mà làm đuôi bò như vậy kể cũng lạ thật.

Âu Dương Siêu được lão ăn mày nhắc nhở mới nhận thấy mình trong nhất thời mình không nghĩ ra mình là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh.

Mọi người nghe thấy hai người nói như vậy cùng kinh hãi kêu lên:

- Ngươi tai?

Giả Văn Tín không ngờ người khác lên tiếng đã vội cướp

- Bang chủ, bang chủ bảo y là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh, có gì làm bằng chứng.

Thư Kính Nghiêu không biết cuộc đánh cá của hai người nên cười đáp:

- Có chứ.

- Hừm, bang chủ chớ có nói đùa nhé!

- Họ Thư này đâu dám nói đùa chuyện lớn lao như thế.

- Tại hạ chưa hề nghe thấy ai nói.
 - Đó là bởi bạn không lên Hoàng Sơn phó ước.
 - Việc này có liên can gì đến việc phó ước Hoàng Sơn đâu.
 - Ở trong Duyệt Phúc khách điểm trên sườn núi Hoàng Sơn Ngũ Kỳ kỳ chủ vui vẻ như thế nào vì bạn không có ở đó thì làm sao được chứng kiến và tất nhiên bạn không biết Âu Dương Siêu thiếu hiệp đây là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh như vậy còn trách ai nữa.

- Việc này...
 - Thư mỗ không tới đây nói đùa và cũng không phải đặc biệt tâng bốc Âu Dương Siêu thiếu hiệp.

- Xin bang chủ chớ có hiểu lầm.
- Giả đại chưởng môn không tin lời nói của ăn mày già họ Thư này hay sao?
- Tất nhiên Giả mỗ phải tin chứ.
- Như vậy hà tất bạn còn phai hỏi thêm như thế làm chi.

Lúc ấy không ai nói năng gì nữa, Tuệ Quả thiền sư lên tiếng nói:

- À phải rồi, người cầm Tam Tuyệt lệnh phù, là minh chủ của Ngũ Kỳ Minh, đây là luật lệ của Võ Lâm Tam Tuyệt hồi mấy trăm năm về trước. Nếu như vậy Âu Dương thiếu hiệp phải có Tam Tuyệt lệnh phù ở trong người.

Lúc này Âu Dương Siêu vui vẻ hết sức tựa như chàng vừa nhận được một nén vàng vậy, nghe thấy lão Tuệ Quả nói như vậy vội móc túi lấy ra Tam Tuyệt lệnh phù bóng loáng, giơ ra cho mọi người xem lớn tiếng nói:

- Đây là Tam Tuyệt lệnh phù và cũng là minh chủ và lời minh thư của lão tiền bối là nhân chứng của tại hạ.

Thư Kính Nghiêu cười khì một tiếng và hỏi:

- Thiếu hiệp là minh chủ tại sao lại cần phải có người minh chứng như thế?

Âu Dương Siêu liền cười và đáp:

- Chỉ vì tiểu bối đánh cuộc với Giả đại chưởng môn.

Thư Kính Nghiêu nghe nói khoái chí vô cùng và hỏi:

- Hai người đánh cuộc với nhau như thế nào?

Âu Dương Siêu thủng thẳng đáp:

- Nếu tiểu bối thua thì phải rời khỏi Trung Nguyên, rút ra khỏi ngoài võ lâm tất cả các mối thù đều xí xóa hết.

- Cuộc đánh cá này khá lớn đấy!
- Nếu tiểu bối thắng thì Giả đại chưởng môn sẽ...

Âu Dương Siêu nói tới đây liền hối hận. Chàng vội nên không lập giấy tờ cụ thể, vì lúc bấy giờ Văn Tín chỉ nói là bị thua sẽ chịu phạt thôi, chứ không nói đến điều kiện bị phạt như thế nào. Bây giờ dù y có chịu thua, nhưng mình biết xử phạt y ra sao. Như vậy có phải là y lợi hơn mình không.

Giả Văn Tín cũng nghĩ tới vấn đề đó, nên y vội lên tiếng nói trước:

- Tại hạ nói qua, nếu bị thua cam tâm chịu xử.

Mọi người kinh nghiệm giang hồ, nghe thấy như vậy đã hiểu được tán thành liền cười và đáp:

- Như vậy cuộc đánh cá này lớn lắm.

Văn Tín hớn hử nói tiếp:

- Vì Ngũ Kỳ Minh năm xưa tại hạ rất kính phục nay sự kính phục ấy cũng coi như một định cuộc...

Cái bang chủ của Bang Cái sợ y có quỷ kế định gạt Âu Dương Siêu không chịu phạt ở trong khế ước đi, nên ông ta vội đáp:

- Phải! Nhưng hai chữ chịu phạt liên quan tới vạn nhất Âu Dương minh chủ phạt bạn phải nói ra sự bí mật lớn của võ lâm, mà việc này có mặt các vị tại đây đang nóng lòng biết. Vậy bạn sẽ nghĩ sao?

Bang chủ của Cái Bang khôn ngoan và thông minh dùng lời lẽ này có thể dùng nhắc nhở Âu Dương Siêu vì y sợ Âu Dương Siêu nhất thời không nghĩ ra, nên nói xong ông ta lại còn đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Sự thật Âu Dương Siêu mới nghe thấy Thư Kính Nghiêu nói đã hiểu biết đôi chút rồi, chàng đang ngấm ngầm nghĩ kế làm thế nào không lộ thân tích và cũng làm thế nào để cho Văn Tín khỏi mất sĩ diện.

Còn ý nghĩa của Văn Tín thì trái hẳn chàng, y nghe thấy Kính Nghiêu nói như vậy trong lòng lo âu vô cùng.

Âu Dương Siêu mỉm cười lên tiếng nói:

- Tôi có hai điều phạt tùy Giả đại chưởng môn muốn lựa chọn điều nào cũng được...

Văn Tín nghe nói cả mừng bụng bảo dạ rằng:

"Người nêu hai điều như vậy thì dễ cho ta quá, ta có thể lựa chọn việc này nhẹ nhàng và dễ dàng hơn, và cũng khỏi mất sĩ diện với mọi người mới được."

Nghĩ tới đó, y lại nghĩ tiếp:

"Không biết thằng nhỏ mới ra đời này có theo lời của lão ăn mày họ Thư mà thi hành không. Nếu y đặt ra hai điều tất nhiên bên trong phải có một điều theo ý kiến của lão ăn mày, khi nào ta lại chịu lựa chọn điều ấy..."

Trong khi Văn Tín đang suy tính thì Âu Dương Siêu đã lên tiếng nói:

- Điều thứ nhất theo ý của Thư lão tiền bối thì xin Giả đại chưởng môn nhân lúc có các vị tiền bối ở đây mà nói cho tại hạ hay: "Tại sao trên Thiên Đô Phong đột nhiên lại bị bùng nổ như thế. Và tại sao bảy vị chưởng môn lại đột nhiên mất tích như vậy. Điều cần nhất là Giả chưởng môn không được nói dối nửa lời mấy việc này. Giả chưởng môn đều có mặt trong những trường hợp đó, như vậy không thế nào thoái thác là không biết được."

Thấy chàng nói như vậy, không riêng gì Văn Tín mặt nhợt nhạt như kẻ chết đuối mà cả sáu người chưởng môn kia cũng không yên nữa, chỉ có Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng là vẫn ung dung như thường thôi. Còn Thư Kính Nghiêu thì hớn hử mừng thầm.

Âu Dương Siêu hỏi lại Văn Tín thêm một câu nữa:

- Giả đại chưởng môn nghĩ sao?

Văn Tín khó xử hết sức miễn cưỡng mãi mới gượng hỏi lại được một câu như sau:

- Âu Dương minh chủ xin cho biết điều thứ hai là gì?

Âu Dương Siêu tùm tùm cười nói tiếp:

- Điều thứ hai thì dễ lắm.

-- o O o --